

full DOMINICAL

ANEU MAR ENDINS

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Bisbe de Terrassa

Alexis Carrel: Pelegrinatge a Lourdes

En aquesta carta dominical vull relatar el testimoni de conversió d'un metge. Alexis Carrel va néixer a França el 28 de juny de 1873. Va ser biòleg, metge, investigador científic i escriptor francès. Va ser guardonat amb el premi Nobel de Fisiologia o Medicina l'any 1912 per les seves contribucions a les ciències mèdiques: havia descobert un específic punt de sutura que permeté el trasplantament de vasos sanguinis i d'òrgans. En els seus anys d'estudis universitaris abandonà les conviccions religioses i va seguir la filosofia materialista i positivista. En aquells anys, Lourdes i els miracles que hi succeïen eren tema comú de discussió en els cercles mèdics francesos. Hi havia qui hi creia i d'altres eren profundament escèptics. Carrel era dels qui pensaven que es tractava de falsos miracles que en realitat eren fruit de l'autosuggestió; en aquell temps l'absorbien els estudis científics i

a poc a poc s'havia convençut que més enllà del mètode positiu no hi ha cap certesa. Però volia comprovar-ho ell mateix i per això participà com a metge en un pelegrinatge.

Al mateix pelegrinatge hi va participar una malalta, Marie Bailly, que es trobava en un estat d'extrema gravetat: patia una peritonitis tuberculosa, que li produïa uns dolors terribles, i la seva expectativa de vida era mínima. El 28 de maig de 1902 quan la varen portar a les piscines no s'atreviren a introduir-la a l'aigua perquè el seu estat era crític i només li van fer unes ablucions i la portaren davant de la imatge de la Mare de Déu a la Gruta. Tot d'una, al Dr. Carrel li semblà que el rostre de la malalta s'anava tornant més normal; després la va examinar i comprovà que la respiració s'anava regularitzant i semblava que millorava. Tam-

bé comprovà que el llençol que la cobria es desinflava a l'altura del ventre. En mitja hora la inflor de la pacient havia desaparegut. S'acostà i comprovà que el cor ja batejava sense acceleració. Va quedar impactat, sense poder parlar, ni tan sols pensar. Havia estat testimoni d'un miracle.

El nostre convers acompanyà aquell pelegrinatge com a metge d'ofici. Abans ell havia declarat que «el miracle és un absurd, certament; però si en condicions ben concretes s'arriba a comprovar amb certesa, és precís admetre'l». Anys més tard va escriure un llibre, *El meu viatge a Lourdes*, explicant aquella experiència i com a partir d'ella es va convertir al catolicisme. En el seu cas, el fet de ser testimoni d'un miracle físic va donar com a fruit el miracle moral de la seva conversió. L'antic metge positivista, convertit en creient, va seguir dedicant tota la seva vida a la ciència. Aquella tarda, Marie Bailly va ser portada a l'hospital i Carrel la va visitar diverses vegades amb altres metges i constatà que la curació era completa. Quan va arribar la nit es va acostar a la Basílica, on pronuncià una oració que s'ha fet famosa:

«Verge Santa, auxili dels desemparats que us imploren humilment, salveu-me. Crec que Vós heu volgut respondre al meu dubte amb un gran miracle. No ho entenc i encara dubto. Però el meu gran desig i l'objecte suprem de totes les meves aspiracions ara és creure, creure apassionadament i cegament, sense discutir ni criticar mai més. El vostre nom és més bell que el sol del matí. Acolliu aquest pecador inquiet que, amb el cor torbat i el front ple d'arrugues, es remou interiorment. Més enllà del que m'aconsella l'orgull intel·lectual hi ha amagat, un somni, encara ofegat per desgràcia, el més seductor de tots els somnis. El de creure en Vós i el d'estimar-vos com estimen els monjos d'ànima pura.»

ENTREVISTA

Homenatge a la vida

CARME ESCALES

El doctor Eduard Gratacós, director de BCNatal, centre de referència en medicina maternofetal i neonatal dels hospitals Clínic i Sant Joan de Déu, i la periodista Carme Escales han elaborat una guia diferent de l'embaràs. *9 meses desde dentro* (Paidós) ajuda a conèixer millor cadascuna de les 40 setmanes de gestació a través d'un relat de l'evolució de la primera cèl·lula en el seu meravellós trajecte de fetus a nadó, des de la concepció fins al part.

El llibre és un homenatge a la vida...

Ho és, sí. Ens endinsa a fons en el camí de formació del fetus fins a esdevenir un nadó. I és una invitació també a conèixer la intel·ligència del cos humà, el valor de cadascun dels seus elements, la funció de cada òrgan, de cada cèl·lula; ens mostra com ens anem fent cadascun de nosaltres des de l'instant en què l'espermatozou i l'òvul es troben.

Des del moment de la concepció ja tenim el futur nadó en gestació. Què passa des d'aquest moment?

Un sorprenent encadenat de minúscules accions activa cada pas de la formació del cos humà. Cadascuna de les cèl·lules ja saben el que han de fer i on s'han de situar i anar-se desenvolupant com a part de cada òrgan. I cada òrgan comença a formar-se activant la seva funció, la mateixa funció fa l'òrgan, i tot a dins de la panxa de la mare és una construcció i un entrenament, al mateix temps, de l'autonomia futura del nadó.

Ara entens més clarament que es defensa la vida des del primer moment, a l'Església?

L'amor és el que hauria de guiar sempre la concepció d'una vida i l'arribada d'un nadó al món. I penso que estimar és respectar el sentiment de les persones. Tot nen i nena hauria de néixer amb tot l'amor que mereix un nadó, i amb la il·lusió dels seus pares per veure'l néixer. Com en tota relació d'amor, aquest ha de ser lliure i sincer.

Òscar Bardaji i Martín

GLOSSA

Si us plau!

Diumenge al matí. Comença la missa de dotze. Arribats a les lectures els infants, acompanyats dels catequistes, surten de l'església i passen a unes sales properes per llegir-les, comentar-les i preparar una pregària per afegir a la pregària dels fidels quan seguidament es reintegrin a la comunitat adulta. Ho fan per grups d'edats. Els de cinc i sis anys —onze infants— s'asseuen en les cadires disposades en cercle i el catequista, un pare de família d'uns quaranta anys, llegeix l'Evangeli i fa una breu explicació. Després planteja una pregunta a partir del text i el comentari. Dues nenes i un nen aixequen la mà per respondre. Sembla que el catequista ha captat l'atenció de l'auditori i els diu: «Ara prepararem la pregària». Els infants van dient i afegint l'aportació d'uns i altres, que el catequista va anotant en una pissarra. La redacció final és així: «Pare, et volem pregar per nosaltres, per les persones que estíem i pels nens i nenes que no saben pregar i per tots els que ho necessiten». El catequista es va animant, conscient que avui la sessió ha anat força bé, sense aldarull, amb pau... Per arrodonir-ho, pregunta: «Com ho demanarem a Déu Pare?» I un nen de cinc anys respon amb decisió i pensant en el que els

seus pares li han dit, una i altra vegada, sobre com demanar les coses: «Si us plau». Afegeix el catequista: «Així! Segur que li plaurà, perquè ens estima, li agrada que confiem en Ell i ens vol ajudar.» I, sense atropellar-se, tots marxaren cap a l'església a reincorporar-se a la comunitat. Després de la pregària dels adults, l'esmentat infant de cinc anys, amb veu clara i entenedora, esgranà la pregària.

Demanar una cosa afegint «si us plau» o «segons la vostra voluntat», com expressem en el Parenostre, és demanar confiadament, experimentant la dependència de Déu, el nostre Pare, de manera reconeguda i respectada, fins i tot en l'adversitat. És camí, també, d'humilitat, de confiança i perseverança. «Gràcies a ell, tenim plena llibertat d'acostar-nos a Déu amb la confiança que ens dona la nostra fe en Crist» (Ef 3,12).

Els pares d'aquest infant, ensenyant a demanar les coses confiant en la bona voluntat de l'altre, també estan ensenyant a confiar en Déu i a contemplar la seva bondat i tendresa vers els qui confien en Ell. I afegim al «si us plau» un «gràcies!» a aquest catequista dedicat i pacient, capaç de captar l'atenció del seu grup i posar-lo en el camí de la pregària.

HECHOS DE VIDA

MN. JOSEP M. ALIMBAU ARGILA

«Hay días en los que se nos aparece Dios»

En *Un tranvía llamado deseo*, obra maestra de Tennessee Williams, premio Pulitzer, hay una frase en la que Blanche afirma: «**Dios se hace presente en momentos** determinados de la vida.»

Dios puede aparecerse de cualquier forma en un **hecho o acontecimiento**, sea importante o insignificante.

Paloma Pedrero, directora y autora de obras teatrales, cuenta que después de un **ensayo de danza** en el Círculo de Bellas Artes, se le acercó la profesora y le susurró:

—«Sal, unos señores importantes del teatro te están esperando.»

Al salir, su portavoz Alonso de Santos, me dijo:

—«Le **comunicamos** que **ha ganado** el premio Tirso de Molina.»

En el hall, había un grupo de periodistas que esperaba. En aquel momento me vino a la mente la frase de *Un tranvía llamado deseo*:

—«Hay **días y momentos** en los que se nos **aparece Dios**.»

El Premio Nobel Rabindranath Tagore escribía:

—«Cada **niño**, al nacer, nos trae el **mensaje** de que **Dios** no ha perdido todavía la **esperanza** en los **hombres**.»

F. Lelotte, especialista en juventud (*Foyer Notre Dame*), decía:

—«**Superarme** continuamente y **buscar** constantemente a **Aquel** que **es mi todo: Dios**.»

San Agustín enseñaba:

—«**Todo** mi **yo** está en **movimiento**, hasta **encontrar** a **Dios** en los **hechos** y **acontecimientos** de cada día.»

Lectures de la missa diària i santoral

21. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Jt 2,11-19 / SI 105 / Mt 19,16-22]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835). Sant Privat, bisbe i mr.; sant Bonosi i Maximia, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

22. □ Dimarts [Jt 6,11-24a / SI 84 / Mt 19,23-30]. Mare de Déu, Reina, i altres advocacions. Sant Timoteu, mr. a Roma (303).

23. ■ Dimecres [Jt 9,6-15 / SI 20 / Mt 20,1-16]. Santa Rosa de Lima (1586-1617), vg. terciària dominicana del Perú. Sant Felip Benici (1233-1285), prev. servita.

24. ■ Dijous [Ap 21,9b-14 / SI 144 / Jn 1,45-51]. Sant Bartomeu (o Natanael), apòstol, de Canà de Galilea, venerat a l'Índia. Santa Emília de Vialar, vg., fund.; santa Àurea, vg. i mr.

25. ■ Divendres [Rt 1,1.3-6.14b-16.22 / SI 145 / Mt 22,34-40]. Sant Lluís de França (1214-1270), rei, terciari franciscà i croat (morí prop de Cartago). Sant Josep de Calassanç (1556-1648), prev. d'Urgell, aragonès, fund. Escola Pia a Roma (SchP, 1617), patró de les escoles cristianes. Sant Genís, còmic mr.; sant Genís, notari mr.; santa Patrícia.

26. □ Dissabte [Rt 2,1-3.8-11;4,13-17 / SI 127 / Mt 23,1-12]. Santa Teresa de Jesús Jornet (Aitona, 1843 - Llíria, 1897), vg., fund. Gnes. dels Ancians Desemparats (Barbastre, 1873), patrona de la gent gran. Mare de Déu de Czestochowa, a Jasna Góra, patrona de Polònia; sant Cesari d'Arles, bisbe; sant Zeferí, papa (199-217) i mr.; sant Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev. franciscà, de Petra (Mallorca), evangelitzador de Califòrnia.

27. ■ † Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 22,19-23 / SI 137 / Rm 11,33-36 / Mt 16,13-20]. Santa Mònica (Tagaste, 331 - Òstia, 387), mare de sant Agustí, patrona de les dones casades. Mare de Déu del Far.

DIUMENGE XX DE DURANT L'ANY

COMENTARI

Lectura del llibre d'Isaïes (Is 56,1.6-7)

Diu el Senyor: «Compliu els vostres manaments, obreu el bé, que està a punt d'arribar la meua salvació, i de revelar-se la meua bondat. Els estrangers que s'han adherit al Senyor, que es posen al seu servei per amor del seu nom i volen ser els seus servidors, si es guarden de violar el repòs del dissabte i es mantenen fidels a la meua aliança, els deixaré entrar a la muntanya sagrada i celebrar les seves festes en la meua casa d'oració; acceptaré en el meu altar els seus holocaustos i les altres víctimes, perquè tots els pobles anomenaran el meu temple casa d'oració».

Salm responsorial (66)

R. *Que us lloïn les nacions, Déu nostre, que us lloïn tots els pobles alhora.*

Que Déu s'apiadi de nosaltres i ens beneeixi, / que ens faci veure la claror de la seva mirada. / La terra coneixerà els vostres designis, / i tots els pobles veuran la salvació. R.

Que s'alegrin els pobles i cridin de goig. / Vós regiu el món amb justícia, / regiu les nacions amb rectitud / i guieu els pobles de la terra. R.

Que us lloïn les nacions, Déu nostre, / que us lloïn tots els pobles alhora. / Que Déu ens beneeixi, / i el venerin d'un cap a l'altre de la terra. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 11,13-15.29-32)

Germans, tinc una cosa a dir-vos a vosaltres, els qui no sou jueus: Ja que sóc el vostre apòstol, miro de posar ben alt el meu servei, esperant que els jueus, que són del meu llinatge, n'estaran gelosos i podré salvar-ne alguns. Si del fet d'haver estat ells exclosos n'ha vingut la reconciliació del món, ¿què no vindrà quan ells s'incorporin? ¿No serà un pas de mort a vida? Quan Déu ha concedit a algú els seus favors i l'ha cridat, no es fa mai enrere. Vosaltres, en altre temps, no éreu obedients a Déu, però ara que ells l'han desobeït, Déu s'ha compadit de vosaltres; igualment Déu es vol compadir d'ells, que ara, mentre es compadia de vosaltres, no li han estat obedients. Déu ha deixat els uns i els altres captius de la desobediència, per compadir-se finalment de tots.

✠ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 15,21-28)

En aquell temps, Jesús es retirà a la regió de Tir i de Sidó, i sortí d'allà una dona cananea cridant: «Senyor, fill de David, compadiu-vos de mi: la meua filla està endimoniada». Jesús no li contestà ni una paraula, però els deixebles li demanaven: «Despatxeu-la d'una vegada: només fa que seguir-vos i cridar». Jesús els respongué: «Únicament he estat enviat a les ovelles perdudes del poble d'Israel». Ella vingué, es prosternà i digué: «Senyor, ajudeu-me». Jesús li respon: «No està bé de prendre el pa dels fills per tirar-lo als cadells». Ella li contesta: «És veritat, Senyor, però també els cadells mengen les engrunes que cauen de la taula dels amos». Llavors Jesús respongué: «Dona, quina fe que tens! Que sigui tal com vols.» I a l'instant es posà bona la seva filla.

Lectura del libro de Isaías (Is 56,1.6-7)

Esto dice el Señor: «Observad el derecho, practicad la justicia, porque mi salvación está por llegar, y mi justicia se va a manifestar. A los extranjeros que se han unido al Señor para servirlo, para amar el nombre del Señor y ser sus servidores, que observan el sábado sin profanarlo y mantienen mi alianza, los traeré a mi monte santo, los llenaré de júbilo en mi casa de oración; sus holocaustos y sacrificios serán aceptables sobre mi altar; porque mi casa es casa de oración, y así la llamarán todos los pueblos».

Salm responsorial (66)

R. *Oh, Dios, que te alaben los pueblos, que todos los pueblos te alaben.*

Que Dios tenga piedad y nos bendiga, / ilumine su rostro sobre nosotros; / conozca la tierra tus caminos, / todos los pueblos tu salvación. R.

Que canten de alegría las naciones, / porque riges el mundo con justicia / y gobiernas las naciones de la tierra. R.

Oh, Dios, que te alaben los pueblos, / que todos los pueblos te alaben. / Que Dios nos bendiga; que le teman / todos los confines de la tierra. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los romanos (Rom 11,13-15.29-32)

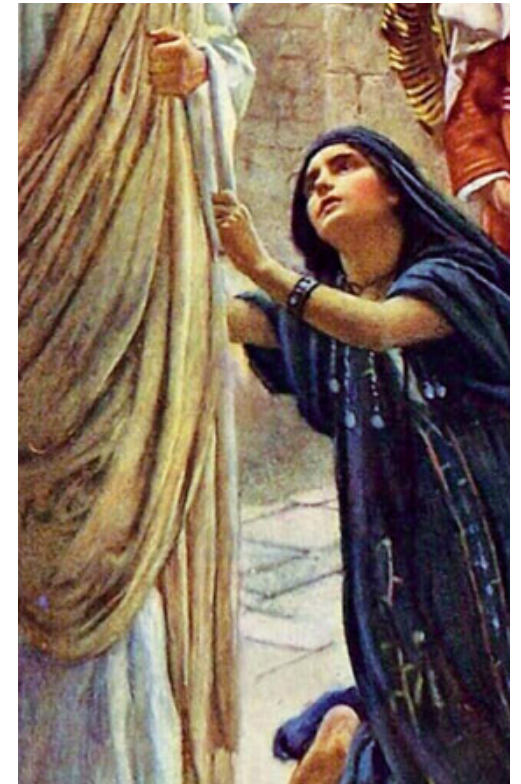
Hermanos: A vosotros, gentiles, os digo: siendo como soy apóstol de los gentiles, haré honor a mi ministerio, por ver si doy celos a los de mi raza y salvo a algunos de ellos. Pues si su rechazo es reconciliación del mundo, ¿qué no será su reintegración sino volver desde la muerte a la vida? Pues los dones y la llamada de Dios son irrevocables. En efecto, así como vosotros, en otro tiempo, desobedecisteis a Dios, pero ahora habéis obtenido misericordia por la desobediencia de ellos, así también estos han desobedecido ahora con ocasión de la misericordia que se os ha otorgado a vosotros, para que también ellos alcancen ahora misericordia. Pues Dios nos encerró a todos en desobediencia, para tener misericordia de todos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 15,21-28)

En aquel tiempo, Jesús salió y se retiró a la región de Tiro y Sidón. Entonces una mujer cananea, saliendo de uno de aquellos lugares, se puso a gritarle: «Ten compasión de mí, Señor Hijo de David. Mi hija tiene un demonio muy malo». Él no le respondió nada. Entonces los discípulos se le acercaron a decirle: «Atiéndela, que viene detrás gritando». Él les contestó: «Sólo he sido enviado a las ovejas descarriadas de Israel». Ella se acercó y se postró ante él diciendo: «Señor, ayúdame». Él le contestó: «No está bien tomar el pan de los hijos y echarse a los perritos». Pero ella repuso: «Tienes razón, Señor; pero también los perritos se comen las migajas que caen de la mesa de los amos». Jesús le respondió: «Mujer, qué grande es tu fe: que se cumpla lo que deseas». En aquel momento quedó curada su hija.

Tot un model de fer

P. JAUME SIDERA, claretià

La bona dona cananea *obliga* Jesús a ultrapassar els límits d'Israel. Amb la seva humil murriera confessa que Jesús té tota la raó: la seva missió es limita a la terra d'Israel. Ella sap prou que el pa és per als fills i no per als gossos. No cal ser tan savi per saber-ho. Però respon a Jesús que les engrunes que cauen de la taula dels fills són la delícia dels quissos. Jesús queda esbalaït i meravellat de la fe d'aquesta dona no israelita.

I en la fe d'aquesta dona hi sent la crida del Pare a actuar. És veritat: no ha arribat l'hora de dirigir-se als pagans. Però ja en pot donar un primer tast. I aquest tast és arrencat per la fe insistent de la dona.

En situacions límits, quan sembla que el silenci de Déu és impenetrable, no ens cansem de clamar i de resar i de demanar... baldament el cansin els nostres crits. Eixamplant la nostra gana i el nostre desig, ens obrim a l'acció misericordiosa de Déu.

Moltes accions extraordinàries que s'han produït a l'Església són fruit de la insistència de dones de fe que, malgrat les reticències de la jerarquia i l'oposició frontal de persones molt creients, han acabat imposant-se i fent fruits meravellosos de bondat i de transformació. Tenien raó, hi veien clar quan els opositors ho veien tot tan negre o impossible. I és així com han fet avançar l'Església i la història.

VIDA DIOCESANA

Notícies

CONFIRMACIONS D'ALUMNES DE COL-LEGIS

Els mesos de maig i de juny grups nombrosos d'alumnes dels col·legis, que hi han al territori de la diòcesi de Terrassa, han rebut el sagrament de la Confirmació dintre de la Missa celebrada a la Catedral del Sant Esperit de Terrassa.

Col·legi Viaró. El 4 de maig, Mons. Salvador Cristau confirmà 105 alumnes del col·legi Viaró de Sant Cugat del Vallès.

Escola Nostra Senyora del Pilar. El dia 12 de maig, Mons. Salvador Cristau confirmà 20 alumnes de l'escola Nostra Senyora del Pilar de Sentmenat.

Col·legi La Farga. Els dies 16 i 17 de maig, Mons. Josep Àngels Saiz Meneses administrà el sagrament de la

Confirmació a dos grups d'alumnes del col·legi La Farga de Mirasol. En total foren confirmats 103 nois.

Col·legi Puresa de Maria. El 20 de maig, Mons. Xavier Novell, Bisbe de Solsona, confirmà un grup de 28 alumnes del col·legi Puresa de Maria de Sant Cugat del Vallès.

Col·legi El Pinar de Valldoreix. El 7 de juny, Mons Saiz Meneses confirmà 83 alumnes del col·legi El Pinar de Valldoreix.

FÀTIMA

En el centenari de les aparicions de la Mare de Déu oferim als lectors una sèrie d'articles sobre Fàtima.

El missatge de la Mare de Déu de Fàtima (III)

La Gna. Lucía —única que va sobreviure dels tres pastors— va posar per escrit els anomenats tres misteris de Fàtima que la Mare de Déu els havia revelat.

El primer feia referència a una visió de l'infern que va durar uns moments, i el segon invitava a la salvació, la pau i la conversió de Rússia. La Mare de Déu feia una crida a la conversió i el penediment davant les calamitats del món, i a pregar intensament amb el Rosari. El tercer secret, guardat al Vaticà, va ser fet públic en temps del papa sant Joan Pau II. En la visió es veia «un bisbe vestit de blanc» que caminava per una ciutat destruïda on hi havien bisbes i sacerdots morts. Al final, ell també queia mort.

La interpretació és que aquests fets han succeït durant el segle XX en el que hi han hagut nombrosos màrtirs i el mateix papa sant Joan Pau II va patir un atemptat el 13 de maig de l'any 1980. La interpretació del que era aleshores el cardenal Joseph Ratzinger és que el secret tracta dels perills que ame-

nacen la fe i la vida dels cristians en el món.

REMAD MAR ADENTRO

† JOSEP ÀNGEL SAIZ MENESES
Obispo de Terrassa

Alexis Carrel:
Peregrinación a Lourdes

En esta carta dominical quiero relatar el testimonio de la conversión de un médico. Alexis Carrel nació en Francia, el 28 de junio de 1873. Biólogo, médico, investigador científico y escritor francés. Fue galardonado con el premio Nobel de Fisiología o Medicina en 1912 por sus contribuciones a las ciencias médicas: había descubierto un específico punto de sutura que permitió el transplante de vasos sanguíneos y órganos. En sus años de estudios universitarios abandonó las convicciones religiosas y abrazó la filosofía materialista y positivista. En aquellos años, Lourdes y los milagros que allí ocurrían eran tema común de discusión en los círculos médicos franceses. Había quienes creían en ellos y quienes eran profundamente escépticos. Carrel era de los que pensaban que se trataba de falsos milagros que en

realidad eran curaciones fruto de la autosugestión; en aquel tiempo él estaba absorbido por los estudios científicos y se había convencido poco a poco que más allá del método positivo, no hay certeza alguna. Pero quería comprobarlo por sí mismo y participó como médico en una peregrinación.

En la misma peregrinación participó una enferma, Marie Bailly, cuyo estado era de extrema gravedad: padecía una peritonitis tuberculosa, que le producía dolores terribles, y su expectativa de vida era mínima. El 28 de mayo de 1902 cuando la llevaron a las piscinas, no se atrevieron a introducirla en el agua porque su estado era crítico y solamente le hicieron unas abluciones y la llevaron ante la imagen de la Virgen en la Gruta. De pronto, al Dr. Carrel le pareció que el rostro de la enferma se iba tornan-

do más normal; después la examinó y comprobó que la respiración se estaba regularizando y parecía que mejoraba. Comprobó asimismo que la sábana que la cubría se deshinchaba a la altura del vientre. En media hora toda la hinchazón de la paciente había desaparecido. Se acercó y comprobó que el corazón latía ya sin aceleración. Se quedó impactado, sin poder hablar, ni siquiera pensar. Había sido testigo de un milagro.

Nuestro converso acompañó aquella peregrinación como médico de oficio. Había declarado anteriormente que «el milagro es un absurdo, es cierto; pero si en condiciones bien concretas se llega a comprobar con certeza, es preciso admitirlo». Años más tarde escribió un libro, *Mi viaje a Lourdes*, relatando aquella experiencia y cómo a partir de ella se convirtió al

catolicismo. En su caso, el ser testigo de un milagro físico dio como fruto el milagro moral de su conversión. El antiguo médico positivista, convertido en creyente, siguió dedicando toda su vida a la ciencia. Aquella tarde, Marie Bailly fue llevada al hospital y Carrel la visitó varias veces con otros médicos y constató que la curación era completa. Cuando llegó la noche se acercó a la Basílica, donde pronunció una oración que se ha hecho famosa:

«Virgen Santa, socorro de los desgraciados que te imploran humildemente, sálvame. Creo que Tú has querido responder a mi duda con un gran milagro. No lo comprendo y dudo todavía. Pero mi gran deseo y el objeto supremo de todas mis aspiraciones es ahora creer, creer apasionadamente y ciegame, sin discutir ni criticar nunca más. Tu nombre es más bello que el sol de la mañana. Acoge al inquieto pecador que, con el corazón turbado y la frente surcada por las arrugas, se agita corriendo tras las quimeras. Bajo los profundos y duros consejos de mi orgullo intelectual yace, desgraciadamente ahogado todavía, un sueño, el más seductor de todos los sueños. El de creer en Ti y el de amarte como aman los monjes de alma pura.»